

ประวัติตำบลห้วยเตย

ชุมชนห้วยเตย มีผู้คนอาศัยมาช้านานแต่สมัยใดไม่ปรากฏชัดเจน เท่าที่ทราบจากบรรพบุรุษที่เล่าต่อ ๆ มาว่า ชุมชนนี้มีหัวหน้าปกครองแบบพ่อปกครองลูก เรียกว่า หัวเมือง ขึ้นตรงต่อเมืองไชยา ชุมชนห้วยเตย มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบ ลำคลองไหลผ่านชุมชน คลองน้ำนี้มีต้นน้ำไหลมาจากอำเภอกีร์รัฐนิคม ผ่านตำบลบางงอน มาทางบ้านศรีไพรวัลย์ มาออกที่บ้านดีหมี่ บ้านดอนรี บ้านห้วยเตยบน ห้วยเตยล่างผ่านตำบลศรีวิชัย ตำบลพุนพิน ไปออกแม่น้ำตาปีที่บ้านพุนพิน ตำบลท่าข้าม ลำคลองมีความยาวตั้งแต่ต้นน้ำถึงแม่น้ำตาปี ประมาณ 30 กิโลเมตร

ตามแนวฝั่งคลอง ในเขตตำบลห้วยเตยตั้งแต่บ้านดีหมี่ไปออกแม่น้ำตาปี มีต้นไม้น้ำ ชนิดหนึ่งเรียกว่า ต้นเตย ขึ้นงอกงามทั้ง 2 ฝั่ง คนในชุมชนหรือทั่วไปจึงเรียกชุมชนนี้ว่า ชุมชนห้วยเตย หรือ บ้านห้วยเตย มานาน จนไม่สามารถบอกได้ว่าใครเป็นผู้ตั้งชื่อ ตำบลห้วยเตย ว่าตำบลห้วยเตย แต่พออนุมานได้ว่า ชื่อของตำบลคงจะมีมูลเหตุมาจากที่มีต้นเตยมากจึงเรียกว่า ตำบลห้วยเตย

ชุมชนนี้แต่เดิมไม่ได้แบ่งเป็นหมู่บ้าน ดังเช่นปัจจุบัน แต่ตั้งบ้านเรือนอยู่เป็นกลุ่มๆ ตามแนวคลอง หรือตามลุ่มน้ำหนองน้ำ ตามความเป็นจริง ดังเช่น บ้านห้วยเตย บ้านห้วยด่าน บ้านห้วยสวน บ้านห้วยเกาะ บ้านตรอกโงง บ้านน่านอก บ้านท้ายนาง บ้านหนองคลอง บ้านหนองแต่น บ้านหนองน้ำใส บ้านนาลึก บ้านยางนม บ้านดอนสูง บ้านเกาะกลาง บ้านดอนรี บ้านคลองหิน บ้านนอกนา เป็นต้น

คลองห้วยเตย แต่เดิมกว้างกว่าปัจจุบันมีน้ำไหลตลอดปีอีกทั้งน้ำทะเลไหลขึ้นลงประชาชนใช้เรือพาย เรือแจว ไปมาหาสู่ แลกเปลี่ยนของกินของใช้แลกเปลี่ยนผลไม้ กับชาวเปลือก ซึ่งเป็นพืชหลักของชาวตำบลห้วยเตย

ตำบลห้วยเตยเป็นแหล่งปลูกข้าวที่สำคัญ แต่เดิมฝนตกต้องตามฤดูกาล พอถึงเดือนหกเดือนเจ็ด ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จะพัดนำฝนจากมหาสมุทรอินเดียมาตกแถวภูเขาและป่าในอำเภอกีร์รัฐนิคมน้ำจะไหลหลาก ลงมาจากคลองศก คลองแสงและคลองยัน จนท่วมทุ่งนาห้วยเตย ประชาชนจะตกแต่งคันนาปักน้ำไว้แล้วไถนาปลูกข้าวไปจนถึงเดือนเก้าอย่างช้าก็เดือนสิบก็จะหมดหน้าทำนา

แล้วชาวนา ก็จะหาต้นกกเหลียม ซึ่งงอกงามตามแถวอ่าวของคลอง หรือหนองน้ำใหญ่ๆ เอามาสานเป็นเสื่อ สานเป็นตระ ไร่ใส่ข้าว และนอกจากนี้ยังไปตัดต้นจูดในท้องที่ตำบลท่าสะท้อน ที่บ้านท่านาง เอามาสานเป็นเสื่อหรือกรงสำหรับใส่ข้าวหลังนวดแล้ว เดือนสี่เดือนห้าหน้าเกี่ยวข้าว ก็จะเกี่ยวข้าวมานวดในโรง ซึ่งทำไว้ใกล้บ้านแล้วเก็บใส่ยุ้งฉางหรือบางคนนวดลานใหญ่ ทำที่นวดกลางแจ้งที่นาแล้ว จึงลากด้วยเลื่อน หรือเกวียนมาเก็บไว้ที่บ้าน ข้าวเปลือกเมื่อก่อนขายได้ราคาถู่มาก เพียงเกวียนละ 300 – 400 บาท เท่านั้น

การทำนาของตำบลห้วยเตย เป็นล้าเป็นสันติดต่อมาหลายศตวรรษ ราคาข้าวเปลือกก็ดีขึ้นถึงเกวียนละ 8,000 – 9,000 บาท ประชาชนมีเศรษฐกิจดี หลังสงครามโลกครั้งที่สองการทำนาปลูกข้าวค่อยๆ ลดลง เนื่องจากป่าไม้ถูกทำลาย

ไปมาก ลมฟ้าอากาศแปรปรวนตกน้อยแล้งมากอยู่ไม่กี่ปี หลังพ.ศ. 2500 นาข้าวค่อยหมดลงไปทุกปี จนในที่สุดไม่มีนาข้าวให้เห็นได้ดังแต่ก่อน ซึ่งหน้าฝนจะมีข้าวเขียวชอุ่ม และข้าวเหลืองอร่ามในหน้าแล้ง

ตำบลห้วยเตย นอกจากเป็นแหล่งข้าวแล้วยังเป็นแหล่งสัตว์น้ำจำพวกปลา กุ้ง หอย ปู มากที่สุด โดยเฉพาะในลำคลองห้วยเตยและตามลุ่มน้ำ ตามท้องนา ไม่ว่าฤดูไหน ชาวบ้านจะไม่อดอาหาร หน้าฝนหาปลาตามท้องนา ทงเบ็ดตกเบ็ด วันหนึ่งก็ได้หลายตัว หน้าหนาวน้ำเริ่มลดน้ำจะไหลออกคลอง จะจับปลาด้วย ชะนางหรือไซ อีจู้ดักปลา และใช้สุมๆปลาอวดได้คราวละหลายตัว หน้าแล้งน้ำในนาแห้ง ชาวบ้านหลายหมู่บ้านในตำบลหรือตำบลใกล้เคียงต่างมาจับปลาในคลองห้วยเตย ด้วยวิธีใช้เบ็ดผูกคันเบ็ด ซึ่งใช้ไม้ไผ่ลำเล็กๆ ความยาวประมาณ 3-4 วา เอาเหยื่อเกี่ยวที่เบ็ดแล้วยื่นริมตลิ่ง แกว่งคันเบ็ดไปมาเป็นรูปครึ่งวงกลม ปลาซ่อนจะจับกินเหยื่อก็ติดเบ็ด แล้วก็เหวี่ยงแรงๆ ขึ้นมาปลดไส้ตะกร้า คันหนึ่งๆ ก็ได้หลายตัว หลายๆคันก็ทำเป็นปลาเค็ม เก็บไว้เป็นอาหารนานๆ ส่วนปลาดุกออกที่ครอบสุมนอกจากแกงแล้วทำเป็นปลาร้าไว้กินนานๆ เช่นกัน

ส่วนกุ้งก็มีมากที่สุดเช่นเดียวกัน ทุกครัวเรือนจะมีชะนางดักกุ้ง เวลานั้นในนาไหลออกคลอง หรือถ้าดักในคลองกุ้งจะขึ้นทวนน้ำเมื่อได้แล้วนำมาทำกะปิ พ่นรายจ่ายซื้อกะปิที่ตลาด ส่วนปูเป็นศัตรูกัดกินต้นข้าว แต่ก่อนใช้วิธีจับปูนาโดยใช้ปื๊บหรือไห ที่ไม่รั่วน้ำฝังลงนาระหว่างต้นข้าว ให้เหลือปากไว้เล็กน้อย ตอนกลางคืน ปูจะไต่ขึ้นไปแล้วตกลงในปื๊บหรือไห รุ่งขึ้นก็ไปจับมาทำเป็นอาหาร หรือทำลายให้ตาย หอยมีมากตามลุ่มน้ำ นำพวกหอยโข่ง หอยขม ฤดูน้ำ มันจะไปตามน้ำสำหรับหอยโข่ง ถ้าจะจับให้ได้มากให้น้ำไปไม่ไปกองไว้เป็นกลุ่มๆ สัก 4-5 วัน แล้วไปยกไปไม้จับหอยโข่งได้คราวละหลายตัว ชั่งไว้สัก 2-3 เพื่อให้น้ำมันคายของสกปรก จำพวกไปไม้หรือดินที่อยู่ออกเสียก่อน จะนำมาทำเป็นอาหาร ส่วนหน้าแล้งมันจะฝังตัวอยู่ในแถวที่ในหน้าน้ำหรือตามโคนไม้ ใช้เหล็กแหลมหรือไม้ไปขุดเอาขึ้นมาเป็นอาหารได้

การศึกษา ตำบลห้วยเตยตั้งแต่รัชกาลที่ 1 เป็นต้นมา การศึกษาของประชาชน เป็นการเล่าเรียนจากพระอาจารย์จากพระสงฆ์ มี 2 วัด ในตำบลคือ วัดห้วยเตย และวัดหัวสวน

การอาชีพ แต่เดิม ทำนา ทำไร่ ปลูกพืชผัก เลี้ยงสัตว์ไว้ใช้งาน เช่น โค กระบือ และเลี้ยงสุกร เป็ด ไก่ ไข่เป็นอาหาร

การคมนาคม ทางน้ำใช้เรือพาย เรือแจว ทางบก เดินเท้า

ห้วยเตยยุคใหม่

นับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา พระองค์ได้เปลี่ยนแปลง ปรับปรุง บ้านเมืองให้มีความเจริญก้าวหน้า เหมือนอารยะประเทศในยุโรป และอเมริกา

การปกครอง

พระองค์ได้ออกกฎหมายพระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่นที่จัดครัวเรือนในชุมชนหลายๆครอบครัว เป็น 1 หมู่บ้าน ตั้งผู้ใหญ่บ้านเป็นหัวหน้าปกครองดูแลทุกข์สุขของประชาชน หลายๆหมู่บ้าน จัดตั้งเป็น 1 ตำบล ตั้งกำนันเป็นหัวหน้าปกครองดูแลทุกข์สุขของหมู่บ้านในตำบล หลายๆตำบลตั้งเป็น 1 อำเภอ ตั้งนายอำเภอเป็นหัวหน้าปกครองดูแลทุกข์สุขภายในอำเภอ หลายๆอำเภอตั้งเป็น 1 จังหวัด ตั้งข้าหลวงประจำจังหวัด เป็นหัวหน้า ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อว่าเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ประเทศไทยมี 76 จังหวัด

ตำบลหัวเตย เมื่อแรกตั้งเป็นตำบลตั้งหมู่บ้าน 6 หมู่บ้าน คือ

หมู่ที่ 1 บ้านดอนรี บ้านดอนเหมา บ้านหัวเกาะ บ้านคลองหิน บ้านน่านอก

หมู่ที่ 2 บ้านหัวเตยบน

หมู่ที่ 3 บ้านหัวสวน บ้านเกาะกลาง บ้านดอนสูง บ้านดีหมี่

หมู่ที่ 4 บ้านนาลึก บ้านหนองคลอง บ้านท้ายนาง บ้านหนองแต่น บ้านหนองน้ำใส

หมู่ที่ 5 บ้านตรอกโนง บ้านน่านอก

ต่อมาได้แยกหมู่ที่ 1 เป็นหมู่ที่ 7 มีบ้านดอนรี บ้านคลองหิน บ้านน่านอก เป็นหมู่ที่ 7 ปัจจุบันมี 7 หมู่บ้านโดยมีผู้ใหญ่บ้าน/กำนัน ดังรายชื่อต่อไปนี้

หมู่ที่ 1 นายเสรี	สมมะลวน	ผู้ใหญ่บ้าน
-------------------	---------	-------------

หมู่ที่ 2 นายสุวิทย์	เหล่ากุล	ผู้ใหญ่บ้าน
----------------------	----------	-------------

หมู่ที่ 3 นายนิพนธ์	พึงชาติ	ผู้ใหญ่บ้าน
---------------------	---------	-------------

หมู่ที่ 4 นายวิรัช	อมรแก้ว	ผู้ใหญ่บ้าน
--------------------	---------	-------------

หมู่ที่ 5 นายวสันต์	คงแทน	ผู้ใหญ่บ้าน
---------------------	-------	-------------

หมู่ที่ 6 นายอารมณ	พรหมแห	ผู้ใหญ่บ้าน
--------------------	--------	-------------

หมู่ที่ 7 นายพฤษภา	ปิ่นเพชร	กำนัน
--------------------	----------	-------